

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Amplificatio Miseriarum per antitheta, acutasq[ue] & vellicantes
sententias, stylo picto, & declamatorio. Senex reuersus è captiuitate
deplorat filium insepultum, & cœcam vxorem. Capvt XXXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

tur: Tibi cura suscipienda, tibi hæc opera sumenda est, vt Capitolium quomodo magnificentius est, restitutum, sic copiosius ornatum sit, quam fuit: illa flamma diuinitus extitisse videatur.

Amplificatio Miseriorum per antithera, acutaq; & vellicantes sententias, stylo picto, & declamatorio.

Senex reuersus è captiuitate deplorat filium insepultum, & cœcæm vxorem.

CAPVT XXXV.

L E X.

QVI in calamitate parentes deseruerit, insepultus abijciatur. Qui habebat vxorem, & filium captus à piratis scripsit domum de redemptione. Vxor flendo oculos amisit, filius retinente matre profectus, vicarijs manibus redemit patrem. Idem in vinculis decessit, abiectus in mare, & appulsus ad litus patrium est ciectus, vult illum sepelire pater, mater prohibet.

Quintil. declam. 6. fol. 16. p. 2. Principium acutum. Nota gradationem artificiosissimam.

id. Gregorium

Quidem passus sum tam leue, vt non comparatio mei, felices etiam aliorum miseras faciat? Graue est à piratis alligati, magis dicat hoc, qui sciat, quam citò capti moriantur. Alligatus sum, sed ta nen magis queror, quod solutus sum. Indigna est impietas in suos, quæ quanta versetur in hoc iudicio videtis. Sed mihi hoc quoque querendum est, quod me, & vxor nimium dilexit, & filius. Quid ergo putarem in rerum natura posse reperiri, quod orbitate acerbius videretur? Non contigit mihi, quod cæteris miserimum filium efferre. Parum est, quod iuueni singularis exempli, causa mortis fui, & iam pretiosa redemptus animâ, senex odiosus morte filij mei viuo. Parum est, quod mihi luctum meum fluctus nuntiarunt, & aliud agenti patri subito ad litus orbis appulsa est, quod miserimum iuuenem toto iactatum mari, etiâ si ne interpellasset, sero sepelirem, adhuc supremo prohibeor officio, & ne quid solati contingat, perdo etiam matris misericordiâ. Inijcit errantem corpori manum mulier, & pirata, & tempestate crudelior, atq; vt accedat dolori meo cumulus, quæ hoc facit, vxor mea est. Ne quis tamen erret ignorus, non est filij mei nouerca, sed mater, ô facinus! ô cladibus

nostris mutata natura. Mater ignem vltimum filio negat, & mulier, quæ maritum quocq; suum debilitata desiderat. Quis hoc de istâ credat? filium non flet, funditus euerfa fulmen hoc, gladiumque non sentit.

Tam illa principalis, ac maxima Deum dono concessa libertas, non hominum solum, sed ferarum, volucrumq; sensibus fixa, & ingemita, primum spoliū fuit. Me ipse perdidit, tenetor venale mancipium, & ciuis Romanus merces fio, & libertatem senex dedisco, & natus ingenuus venire opto. Minimum est, in flustibus habitamus, Hiberni nos feriunt venti, non flatio, non sedes, non quies, sed quod matulorum meorum maxima portio est, tam miseri sunt etiam domini mei, citò prætereunda est memoria, propter me vxori grauius, mihi propter filium. Transeo hirsutos hostium vultus, & immanium barbarorum feros fœditus, tantumq; mihi quotidie esse metuendum, dicere quantum pati capius, videre pirata potuisset. Nihil est desiderio suorum grauius, timui ne quem ex meis viderem. Nihil tempestatenacacius, quotidie naufragium optaui: nam mortem, confitebor senili inertia vna causa minus cupiebam, ne defunctum nemo sepeliret. Quam vestem relictam captiuo putas, nisi quæ præda non erat? quales epulas, ciboque præbent, qui ipsi raptò viuunt? Nam illa quidem facis digna, quis dixerit vdm carcerem, & inundatam sentina nauiculam, & impositū nuda trabe irrequietum iatus, reuinctas post tergum manus alligatos, tanquam esset, qua fugeremus pedes? Solæ in carcere tenebræ iuuant.

Nunc autem aliquot è patribus amplificationes, vt in operis notandum subiungamus.

Amplificatio calamitosi status per antithera, & hypotyposin.

Describitur miseria pauperum cum luxu diuitum comparata ex D. Gregorio.

CAPVT XXXVI.

Αλλ' οἱ μὲν ὑπαυθοὶ ταλαπείρησσι, ἡμεῖς δ' οἰκῆθ' ἰδὼν οἰκίας ὑπερλαμπρῆς λίθοις παντοίοις δεικνύσμενας, καὶ χρυσῶν καὶ ἀργύρου καὶ λαυραπείσας, καὶ ἰσφιδῶν λεπτοῦς διαβήσει, ἡ ποσειλία χαρῆς, σφραγῶν ἀπατηλοῖς δελεασμασι. καὶ τὰς μὲν οἰκῆθ' ἰδὼν, τὰς δ' οἰκοδομήθ' ἰδὼν.

Item pag. 19. etiam libri idem exaggeratur egregio

Præclara amplificatio miseria inter

Præclara amplificatio miseria inter

Præclara amplificatio miseria inter

Greg. Nazianzen. in ora. 16. pag. 243.

Miseria in Gracia vrborum delectum. Et amplificationes miseriae